

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/97/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120014796
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6120014796.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka LL.M., a sudcov JUDr. Jozefa Mikluša a Mgr. Jána Bednára v trestnej veci obžalovanej K.. E. N., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 1. februára 2022 odvolanie obžalovanej E. N. proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/84/2020 zo dňa 14.07.2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej K.. E. N. **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/84/2020 zo dňa 14.07.2021 bola obžalovaná K.. E. N. uznaná vinnou z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

spoločne vylákali s už v tejto veci právoplatne odsúdeným R. L., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Z. XX/X, F. F. - C. od poškodeného Y. V., trvale bytom V. XX, sumu 3.000,- € pod zámenkou zakúpenia a dopravenia osobného motorového vozidla zn. Škoda Octavia Scout 4x4 zo zahraničia, pričom po vzájomnej dohode dňa 12.02.2016 uzatvorili poškodený Y. V. a právoplatne odsúdený R. L. na notárskom úrade JUDr. T. R. v Banskej Bystrici Zmluvu o kúpe a dovoze vozidla Škoda Octavia Scout 4x4, rok výroby 2009 s príslušnou výbavou vozidla špecifikovanou v tejto zmluve a poškodený Y. V. v zmysle splnomocnenia zo dňa 12.02.2016 splnomocnil právoplatne odsúdeného R. L. k preprave vozidla a k vykonaniu úkonov spojených s kúpou a prepravou vozidla a za týmto účelom poškodený Y. V. odovzdal sumu 3.000,- € obžalovanej K.. E. N., ktorá sprevádzala právoplatne odsúdeného R. L. na stretnutie s poškodeným Y. V., nakoľko vystupovala ako účtovníčka spoločnosti zaoberajúcej sa dovozom vozidiel zo zahraničia a taktiež podpísala už uzatvorenú Zmluvu o kúpe a dovoze vozidla, avšak obaja obvinení nemali od začiatku v úmysle požadované auto pre poškodeného Y. V. doviezť, vozidlo pre poškodeného Y. V. nezabezpečili, z odovzdanej zálohy mu bola vrátená suma 50,- € napriek tomu, že termín dodania vozidla, resp. vrátenia celej poskytnutej zálohy v prípade nedovozenia vozidla bol do konca februára 2016, čím týmto spoločným konaním obžalovanej K.. E. N. a právoplatne odsúdeného R. L. bol poškodený Y. V. uvedený do omylu a bola mu spôsobená škoda vo výške 2.950,-€.

Za to bola obžalovaná K.. E. Lalíková odsúdená podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., na trest odňatia slobody vo výmere 13 (trinásť) mesiacov. Podľa § 49 ods.1 písm. a) Tr. zák. sa jej výkon trestu podmienene odložil. Podľa § 50 ods.1 Tr. zák. sa jej určil skúšobnú dobu na 18 (osemnásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní podala obžalovaná odvolanie, ktoré dodatočne prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnila. V odôvodnení podaného odvolania, ktoré smerovalo do výroku o vine a treste poukázala, že na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa doplňujúcich

dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávanom prípade existujú dôkazy, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov. Ďalej uviedla, že pokiaľ súd uvádza, že svedok L. popísal, že všetko organizoval jej druh K. L., že to nebolo prvý krát a že poškodených má byť 12-13 ľudí, tak dospel k záveru, že svedok od začiatku nemal v úmysle požadované auto poškodenému doviesť. Čo súd však opomenul vo svojom odôvodnení uviesť, je skutočnosť uvedená svedkom L., že sa na týchto aktivitách nijako nepodieľala a toto bol jediný prípad, keď niekde s ním bola. Pokiaľ mal teda svedok L. vedomosť, že napriek vybraným zálohám nie sú sľubované motorové vozidlá dodané v dohodnutých termínoch, resp. nie sú dodané vôbec, tak z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že aj ona mala o tých skutočnostiach vedomosť. Nemala o aktivitách svedka L. žiadnu vedomosť, na celom stretnutí s poškodeným V. vystupovala len ako svedok toho, že došlo k odovzdaniu finančnej hotovosti, navyše táto jej úloha „svedka“ vyplynulo priamo z okolností na mieste uzavretia Zmluvy o kúpe a dovoze vozidla zo zahraničia a odovzdania finančnej hotovosti, pričom na toto stretnutie nešla s týmto zámerom. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal tým, že k odovzdaniu finančných prostriedkov došlo dňa 12.2.2016, k dodaniu motorového vozidla v zmysle Zmluvy o kúpe a dovoze vozidla zo zahraničia v dohodnutom termíne nedošlo a preto poškodený V. podal dňa 1.6.2016 civilnú žalobu na Okresnom súde Rimavská Sobota, kde sa od svedka L. domáhal vrátenia vyplatenej zálohy. O podanej žalobe Okresný súd Rimavská Sobota rozhodol tak, že jej vyhovel a rozsudkom sp. zn. 7C/152/2016, zo dňa 25.10.2016, právoplatným dňa 27.12.2016 a vykonateľným dňa 2.1.2017, zaviazal žalovaného R. L. zaplatiť poškodenému V. sumu 3.000,-EUR s príslušenstvom. Ďalej sa vyjadrila, k tvrdeniam poškodeného V., k nezrovnalostiam v jeho tvrdeniach v civilnom konaní a trestnom konaní, pričom sa opakovaně vyjadrovala, a to osobne alebo prostredníctvom svojho obhajcu, tieto nezrovnalosti a účelové tvrdenia namietala, ale súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nimi nijako nezaoberal, preto jej nie je zrejme na základe akých úvah dospel k tomu, že napriek týmto nezrovnalostiam a rozporom v tvrdeniach poškodeného, dospel k záveru, že je vinná zo žalovaného skutku. Má zato, že z vykonaného dokazovania naopak vyplynulo, že nijakým spôsobom nekomunikovala s poškodeným V. o dodaní motorového vozidla, dodanie tohto vozidla mu nikdy nesľúbila, nikdy mu nehovorila, že má vplyv na dodanie tohto vozidla, preto na základe komunikácie s ňou ani nemohol mať pocit, že je osobou, ktorá by mohla mať akýkoľvek vplyv na realizáciu tohto obchodu. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu nie je zrejme, ako sa tento vyrovnal s jej obhajobou, ktorou namietala rozpory v tvrdeniach poškodeného V. (civilná žaloba, trestné oznámenie, výsluchy v trestnom konaní), rozpory medzi jeho výpoveďami a obsahom listinných dôkazov (odovzdanie peňazí podľa zmluvy, kde je uvedený svedok L., odovzdanie peňazí podľa civilnej žaloby, Zmluvy o kúpe a dovoze vozidla zo zahraničia, kde je uvedený svedok L., ako osoba ktorá prevzala finančnú hotovosť, a pod.), keď podľa odôvodnenia rozsudku boli jeho výpovede pre súd zásadné pre uznanie jej viny zo žalovaného skutku. Má za to, že súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nevysporiadal so skutkovo relevantnými otázkami, ktoré majú význam pre rozhodnutie v tejto veci, rozhodnutie súdu preto považuje za arbitrárne a nezákonné. Záverom navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, prípadne podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci sám rozhodol tak, že ju oslobodí spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že spáchala skutok, pre ktorý je stíhaná.

K podanému odvolaniu obžalovanej sa vyjadrila aj zástupkyňa okresného prokurátora, ktorá k argumentácii obžalovanej o tom, že nemala vedomosť o tom, že vozidlá nebudú dodané, poukázala na skutočnosť, že voči obžalovanej sú vedené viaceré konania, ktoré vykazujú rovnaký modus operandi (ORP-358/3-VYS-ZA-2021, ORP-2606/ZA-KE-2019, pričom v niektorých konaniach dokonca boli peniaze poukazované na účet s ktorým obvinená disponovala). Tieto skutočnosti nemožno prehliadnuť, pretože v súhrne s prejednávaným skutkom dotvárajú obraz o tom, že účasť obžalovanej na skutku nebola náhodná, tak ako sa to snaží tvrdiť obžalovaná. Skutočnosť, že práve obžalovaná prevzala peniaze a ďalej s nimi disponovala potvrdzujú tak poškodený Y. V., svedok N. V. ako aj spoluobvinený R. L.. Pokiaľ ide o civilné konanie a následné exekučné konanie tieto v zmysle zákona neboli a nemohli byť vedené inak ako proti pasívne legitimovanému subjektu, ktorým bol práve R. L., ktorý predmetnú zmluvu podpísal. A práve trestné konanie slúžiace ako prostriedok ultima ratio v tomto prípade slúžilo na objasnenie skutku, na zistenie priebehu skutkového stavu a na ustálenie postavenia jednotlivých aktérov. Na záver vyslovila názor, že prvostupňový súd sa dostatočne vysporiadal s jednotlivými námietkami

obžalovanej už vo svojom rozsudku a navrhla aby odvolací súd odvolanie obžalovanej ako nedôvodné zamietol.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na podanom odvolaní. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 1 Tr. por., vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Alternatívne, aby odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol sám tak, že obžalovanú oslobodí spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že spáchala skutok, pre ktorý je stíhaná.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí uviedol, že považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za správne a zákonné, tak vo výroku o vine, ako aj vo výroku o treste. K odvolaniu obžalovanej uviedol, že zotráva v tomto smere na vyjadrení okresného prokurátora. Navrhol odvolanie obžalovanej zamietnuť ako nedôvodné.

Poškodený Y. V., na verejnom zasadnutí poznamenal, že obžalovaná zobrala peniaze a prehajdákala ich so svojím druhom.

Obžalovaná K.. E. N. sa na verejnom zasadnutí stotožnila s odvolacími námietkami obhajcu, a prehlásila, že nemala úmysel niekoho zaviesť a skutok nespáchala.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zistil, že odvolanie bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späť vzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.. Odvolací súd zistil, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Úvodom odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je totiž zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho obsahu je tiež zrejmé, ako sa vysporiadal s konkrétnou obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. V tejto súvislosti treba uviesť, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Na rozdiel od obhajoby odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovanej boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal dostatočným spôsobom a odvolací súd ich akceptuje.

Obžalovaná K.. E. N. popiera spáchanie žalovaného trestného činu. Nepoprela, že bola prítomná pri skutku, keďže Zmluvu o kúpe a dovoze vozidla podpísala ako svedkyňa. Popiera, že by prevzala od poškodeného peniaze a že by mala vedomosť, že sľubované motorové vozidlo nebude dodané.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovanej, krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vo veci nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by výpovede svedka poškodeného Y. V. a svedkov R. L. a N. V. akýmkoľvek spôsobom spochybňovala. Z obsahu trestného spisu je zistiteľné, že svedkovia k veci podrobne vypovedali k podstatným okolnostiam bez rozporov nielen v štádiu prípravného konania, ale aj na hlavnom pojednávaní pred súdom.

Skutočnosť, že poškodený Y. V., vyplatil zálohu za motorové vozidlo k rukám obžalovanej po podpise Zmluvy o kúpe a dovoze vozidla, potvrdili jednak samotný poškodený Y. V., jeho syn N. V., ako aj svedok R. L., ktorý navyše potvrdil, že obžalovaná mu finančnú hotovosť následne neodovzdala, preto obhajobu obžalovanej, že peniaze prevzal R. L., považoval aj odvolací súd za účelovú. Svedok R. L. taktiež uviedol, že všetko zorganizoval vtedy druh obžalovanej K. L., že to nebolo prvýkrát, aj v minulosti toto isté vykonával pre K. L. v iných veciach, kde bolo poškodených asi 12-13.

To že obžalovaná v danom prípade vystupovala aktívne vyplýva z výpovedí menovaných svedkov, keďže zmluvu poškodenému predložila ona, pričom aj finančné prostriedky pri podpise zmluvy prevzala, napriek tomu, že zmluvnou stranou bol K. L. tieto mu neodovzdala, ale si ich ponechala. V tejto súvislosti treba uviesť, že obžalovanej sa kladie za vinu, že konala ako spolupáchateľ podľa § 20 Trestného zákona, v takom prípade síce jednotlivé zložky spoločnej trestnej činnosti samy osebe nemusia napĺňať znaky trestného činu, avšak ak súhrn konania spolupáchateľov napĺňa všetky znaky uvedené v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona, má sa za to, že každý zo spolupáchateľov svojím konaním naplnil všetky znaky konania uvedeného v príslušnom ustanovení osobitnej časti. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaná bola v danom prípade súčasťou takéhoto spoločného konania.

Pokiaľ obžalovaná ďalej na svoju obhajobu uvádzala, že poškodený V. podal vo veci civilnú žalobu na Okresnom súde Rimavská Sobota, kde sa od svedka L. domáhal vrátenia vyplatenej zálohy, k tomu odvolací súd udáva, že civilné konanie a následne exekučné konanie mohli byť vedené iba proti R. L., ktorý s poškodeným uzatvoril predmetnú zmluvu, teda proti pasívne legitimovanému subjektu. Keďže obžalovaná podľa predmetnej zmluvy nebola zmluvnou stranou, preto nebol daný zákonný dôvod, aby sa poškodený domáhal plnenia aj od nej. Odvolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že v trestnom konaní nie je úlohou súdu preskúmať občianskoprávne spory medzi zmluvnými stranami, ale úlohou súdu bolo skúmať, či sa obžalovaná v rámci týchto vzťahov dopustila protiprávneho činu, ktorého znaky sú uvedené v Trestnom zákone.

Na základe relevantných skutočností odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa nepochybil, pokiaľ dospel k záveru, že obžalovaná od počiatku konala s podvodným zámerom poškodeného uviesť do omylu, keď bola uzrozumená so skutočnosťou, že k splneniu záväzku voči poškodenému nedôjde, pričom konala minimálne v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Tr. zák., a pritom poškodenému spôsobila škodu v celkovej výške 3.000 eur. Odvolací súd konštatuje, že škodlivý následok na majetku poškodeného nastal aj v príčinnej súvislosti so zavineným konaním obžalovanej. Súd prvého stupňa preto po právnej stránke správne posúdil konanie obžalovanej ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona, spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pretože spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Odvolací súd ďalej preskúmaval výrok o treste a zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 Tr. zák. dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy. K osobe obžalovanej bolo zistené, že doposiaľ nebola súdne trestaná. Súd prvého stupňa správne konštatoval u osoby obžalovanej poľahčujú okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, keďže doposiaľ viedla riadny život. Priťažujúce okolnosti v zmysle § 37 Tr. zák. u obžalovanej ani odvolací súd nevzhladol. Podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností, znižuje sa horná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Za spáchanú trestnú činnosť súd obžalovanej ukladal trest odňatia slobody podľa trestnej sadzby uvedenej v § 221 ods. 2 Tr. zák. ktorá je stanovená na jeden až päť rokov. Na základe modifikovanej trestnej sadzby podľa § 38 ods. 3 Tr. zák. hrozil obžalovanej trest odňatia slobody na jeden rok až tri roky a osem mesiacov. Na základe rozvedeného je možné uzavrieť, že prvostupňový súd nepochybil

pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery keď obžalovanej uložil trest odňatia slobody v trvaní trinástich mesiacov. Aj odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na osobu obžalovanej - bezúhonnosť, na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu osoby obžalovanej priamy výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Preto okresný súd správne podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody u osoby obžalovanej podmiennečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. jej určil skúšobnú dobu v trvaní osemnástich mesiacov. Takto uložený trest zodpovedá zásadám ukladania trestov ustanoveným v § 34 a § 38 Trestného zákona a takýto postih obžalovanej je adekvátny, zodpovedá požiadavkám zabezpečenia generálnej i individuálnej prevencie a takto uložený trest nie je možné považovať za neprimeraný a represívny.

Na základe uvedených skutočností má krajský súd za to, že prvostupňový súd rozhodol správnym a zákonným spôsobom a preto odvolanie obžalovanej v zmysle ustanovenia § 319 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.